

Eva & Eddy Posthuma de Boer

Muggen & Olifanten

Ambo|Anthos
Amsterdam

Leukhebberij

Gelukkig nieuwjaar. Ik zei het tegen mijn liefsten, blèrde het vanaf ons dak over de daken, appte het naar overzeese dierbaren, zong het met Abba mee in de keuken en daarna al karaokend in die van de buren, ik fluisterde het nog eenmaal tegen mijn grote lief voor ik in slaap viel, en werd op 1 januari wakker met in mijn hoofd een uitspraak van Dirk De Wachter: wie alleen maar gelukkig wil zijn, is gedoemd tot mislukken.

Begrijp me goed, ik hou van Dirk De Wachter. In België, waar de psychiater vandaan komt, is hij welhaast een volksheld, hier weten nog lang niet genoeg mensen wie hij is. Wat mij betreft brengen we daar dit jaar verandering in, en niet alleen omdat de naam Dirk De Wachter klinkt als die van een ontwapenend romanpersonage. Dirk De Wachter is een man wiens woorden je wilt opslokken en als leidraad

Middelburg 1967

wilt laten dienen. Zeker voor wie net als ik niet in een god gelooft, is Dirk De Wachter een uitkomst.

Soms treedt hij op voor publiek. Ik heb eenmaal de mazzel gehad zo'n optreden te mogen bijwonen. Hij lapte alle podiumregels aan zijn laars. Hij droeg een shabby, scheefgezakt colbert en verborg zijn gezicht achter sluike plukken haar. Als een zoutzak, blik op de grond, microfoon tegen zijn mond gedrukt, liet hij zijn stem klinken. Toen mijn gedachten over zijn onaangepastheid op waren, begon ik te luisteren naar die stem en mee te varen op zijn verhaal, gegoten in prachtig Vlaams, met woorden als 'genotvol', 'nondedju' en 'nietsigheid'. In zijn pleidooi voor ongelukkig zijn, vol oergeestige en prikkelende anekdotes, had hij het over hoe we het altijd maar leuk moeten hebben, de stilte die we niet meer horen, en gaf hij antwoord op de vraag hoe het dan wel moet, leven: door een goed mens proberen te zijn en niet het eigen geluk na te streven, maar dat van anderen.

Roerend was en ben ik het met hem eens. Maar ernaar leven, ho maar, met m'n gelukkig nieuwjaar. Elke dag ga ik stampvoetend te lijf omdat ik zo per se gelukkig wil zijn. Ik doe heus ook weleens iets voor een ander, maar mijn eigen leukhebbij blijft het hoogst in het vaandel staan. Kansloos natuurlijk – zoals Marc-Marie op oudejaarsavond zei:

geluk kun je niet vasthouden en verdriet sleep je eindeloos mee.

Ik heb meer Dirk De Wachter nodig. Wij allemaal misschien wel. Daarom lijkt het mij een puik idee om hem voor de oudejaarsconference 2019 te vragen. Hij hoeft geen rood pakje aan, hij mag komen zoals hij is. Want als geluk ergens schuilt, houdt het zich bij hem verborgen.

Hond

‘Niet schrikken,’ zei ik door de telefoon tegen mijn man.
‘En ook niet boos worden, goed?’

Hij was aan het werk en reageerde tamelijk korzelig, zoals altijd als hij aan het werk is. Neem dan niet op.

‘Wat is er?’ korzelde hij.

‘Eerst beloven dat je niet boos wordt.’

‘Jezus, waar slaat dit op?’

Onze twee kinderen zaten dicht tegen me aan, hun oren tegen de hoorn gedrukt.

‘Beloof het!’ zei ik.

‘Ja ja, schiet nou maar op.’

‘We hebben een puppy gekocht,’ piepte ik.

‘Wat? Zo versta ik je niet.’

‘We hebben een puppy gekocht,’ zei ik nu iets harder.

Alle drie hielden we onze adem in. Aan de andere kant

Antwerpen 1977

van de lijn viel het stil. We hoorden een geluid dat we niet goed konden definiëren, gevolgd door een trage, brommende vloek.

‘God-ver-domme.’

Een paar seconden hielden wij onze monden nog gesloten, toen brulden we het uit. ‘Eén april!’

Mijn man haat honden. Hartgrondig. Iets met een krantenwijk en bijtende keffers in zijn jeugd. Daarom vonden we het ook zo’n meesterlijke 1 aprilgrap – al school er voor mijzelf een beetje pijn in. Ik wil er namelijk écht een. Niet dat ik nou zo dol ben op die beesten, sterker nog, ik hou ook helemaal niet van honden. Maar wel van mijn hond. Die ik niet heb.

Het is een lichtbruin teckeltje. Ik heb hem gevonden op straat. Hij is zacht en warm, ligt op mijn schoot terwijl ik schrijf, en volgt me overal. Hoe minder mollig en knuffelig mijn kinderen worden, hoe vaker hij in mijn dromen opduikt. Nu de oudste is uitgevlogen, is hij er elke nacht. Ik kan er niks aan doen, over dromen heb je even weinig te zeggen als over het moederhart.